

*Gyógyíts meg Uram, hogy meggyógyuljak,
szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak,
mert Te vagy az én dicsekedésem.*

Jer. 17, 14.

FIGYELEM! A LAP SZERKESZTŐJÉNEK ÉS PÉNZTÁROSÁNAK CIME MEGVÁLTOZOTT!
(Tudósítás a 12. oldalon.)

Éljünk úgy, ahogyan imádkozunk!

(Prédikálta a budapesti gyülekezetben Wannemacher tv.)

Lukács 11, 1—13.

Kedves testvéreim! Sok szeretettel üdvözöllek benneteket. De köszönetnek titeket az amerikai, az angolszászi, a némethoni, a svédországi, a svájci és a dancingi testvérek is. Az Úrnak gazdag áldását, kegyelmét és szeretetét kívánják reátok. Ugyanezt kívánom én is. Most pedig rátérek az Igére.

Kedves testvérek! Gondolom, vannak itt olyanok, akik a szent Igén olvasásakor így vélekedtek: „Ugyan mit akar ez a Wannemacher testvér ezzel az Úri imádsággal? Talán csak nem akar most tanítani meg erre? Hiszen már gyermekkoromban tanultam meg s azóta is gyakorlom. Már azt is tudom, amit mondani akar.”

Kedveseim! Amint a Szentírásból tudjuk, az Úr Jézus sokat imádkozott. Nappal jól tett az emberekkel, gyógyította, vizsgálta, tanította őket, éjjel pedig félrevonult és a magányban

imádkozott, esedezett érettök, valamint érettünk. Ezzel példát adott arra nézve, miként kell nekünk is imádkozni.

Egy hegedűtanító egyszer arra figyelmeztetett engem, hogy csak úgy lesz belőlem jó zenész, ha naponta legalább 7 órát fogok gyakorolni a hegedűn. Akkor felsóhajtottam: „Milyen is a világ; mennyit követel az ember től!” Megtanultam ebből a nyilatkozatból a leckét. Észrevettem, hogy milyen böles a világ és mennyit tud fáradni a cél érdekében.

Testvéreim! Mit gondoltok, milyen szentek lennénk mi, ha naponta 7 órát imádkoznánk? Mit gondoltok, lehetséges ez? Jó lenne a térdeinken lenni ennyi ideig? Jó lenne? Jó? Mindennél jobb az Úr előtt időzni. Azt akarja a Megváltó, hogy imádkozunk és soha meg ne restüljünk annak gyakorlásában. Az Üdvözítő nemcsak mondotta ezt.

hanem cselekedte is. Valószínű, hogy a tanítványok valamit láthattak az Úr Jézus orcaján, amikor abbahagyta hosszú imádkozásait. Láttam én is egy kis fiút, akinek, amikor imádkozott, kicsiny arca csak úgy ragyogott a boldogságtól. Pedig csak 5 éves volt. De olyan átadással, olyan vágygal imádkozott, hogy arcán mennyei fény ragyogott. Szívbe-markoló volt, amikor kicsiny ajkaival így fohászzkodott: „Uram, mentsd meg a lelkeket!” Mjt gondoltok, kedves volt ez az Úrnál? Így kell nekünk is könyörögni. Én 22 éves koromig csak szokásból mondtam a „Miatyánkot”, mert úgy lettem tanítva. Az Úr Jézus az „Úri imában” mintát adott arranéze, hogyan kell imádkoznunk.

Az első kérdés mindjárt ez: „...szenteltesék meg a Te neved!” Mennyei Atyánk neve. Megtanultam ezt gyermekkoromban. Reggelenként el szoktam

mondogatni, de alig mentem más helyre, a bűn, a bűn; a bűn következett utána.

„... Jöjjön el a Te országod.“ Milyen szükséges, hogy mi ezt őszintén és komolyan bírjuk. Ezen a világon békesség addig nem lesz, amíg el nem jön a békesség Királya. Diesőség az Úrnak, hogy a békesség országa bennünk van! En 17 évig beteg, a szó szoros értelmében nyomorék voltam. A kezeim, lábaim folytak; szinte rohadt rajtam az eleven hús. Ámde, amikor belém költözött az Isten országa, az ördög országának távoznia kellett belőlem. Elmondom nektek, miként történt ez. Mikor egy pünkösdi gyülekezetben az utolsó padban ültem, istentisztelet után a prédikátor így szólt: „Jöjjenek előre azok, akik betegek, akik meg akarnak gyógyulni!“ Ismétlem, nagyon siralmas testi-lelki állapotban voltam. Úgy hordtam magamon a nyomorúságot, mint az átkot. Az is volt. Előre mentem s a prédikátor testvér így szólt: „Fiatalember! Ha hiszel az Úr Jézusban és megtérsz, akkor Ő az átkot, amit hordasz, levezsi rólad és meggyógyulsz.“ Nagyon tetszett nekem ez a biztatás. Letérdeltem és lelkem mélyéből imádkozni kezdtem, úgyannyira,

hogy a válligéző művészhajam csak úgy lobogott bele. Kértem Isten, hogy gyógyítson meg. Ott volt az Úr. Ezt mondtam neki: „Uram, ha Te segítesz rajtam; én a Tied leszek!“ Imatulusám közben valami csodálatos erőt éreztem testemben. Mint valami villamoserő zsbongott fejem tetejétől a talpamig. Mikor felkeltem lérdéimről, ezt énekelte a gyülekezet: „Jézus vérében csodás erő van.“ En is velük énekeltem. Hozzám jött a prédikátor testvér és ezt kérdezte: „Tudja, fiatalember, hogy magát megáldotta az Úr?“ „Igen, — feleltem — tudom, mert érzem. A drága Jézus teljesen meggyógyított és megáldott engem.“ Ugyanúgy történt velem is, mint Kornéliussal, aki szintén idegen nyelven szólt, amikor megáldatott Szent Lélekkel.

„Mi az Ön foglalkozása?“ — kérdezte a prédikátor testvér. — „Karmester vagyok“ — feleltem. „Diesőség Istennek! Mi már régebben imádkozunk azért, hogy adjon az Úr nekünk karmestert.“ „En e perctől fogva az Úr vagyok; Óvé a hegedűm, a tudásom; Óvé az életem is“ — válaszoltam. Így eszméltem rá arra az igazságra, ha a pünkösdiék nem is jők, de jó az Úr Jézus

Krisztus. Ámen! Halleluja! Nekem is ezt mondták: Eddig hátul ült és csendesben viselte magát, most meg folyton kiabál. Ámenezik, hallelujázik; persze, hogy ezt tettem, mert nem fért bennem az öröm. Az Isten részemre már nem a mennyben lakott, hanem bennem. Halleluja! Ajánlom ezt másoknak is. Lakjon bennetek az Isten országa. Értitek? Értitek?

Testvérek! Csak az érti meg a Miatyánkot igazán, aki újjá van születve. Csakis az juthat. Isten országába, aki újjá van születve. Legyen áldott az Úr azért, hogy csodálatos munkát végzett bennem. Még nem láttam tüzesebb népet a pünkösdieknél. Isen azt akarja, hogy az Ő népe szent legyen. S ha te nem vagy szent, nem tartozol Hozzá. Jóllehet itt az Ő gyülekezetének vagy tagja, de ott nem leszel. Ha így vagy, ajánlom neked, térj meg. Térj meg. Harmadszor is mondom: térj meg.

„Legyen meg a Te akaratod!“ Ké? Talán a tied? Nem. A mennyei Atyáé. Legyetek hűek az Úrhoz és ne törődjétek azzal, mit mondanak az emberek. Törekedjünk arra, hogy életünk Istenbe legyen beleykörezve. — Egyszer egy tüdőbeteg emberhez

A révénél.

Kerékpárral mentünk egy hosszú útra. Hogy célunkhoz előbb érjünk, egy rövidebb utat választottunk magunknak, mely egy nagy folyón vezetett keresztül. A folyóhoz közeledve, mindjobban kezdett beállni a sötétség. Érdeklődtünk a velünk szembejött emberektől, hogy messze van-e még a rév, hol átkelhetünk a folyón. Azt a feleletet kaptuk, hogy — elég messze. Még hozzáfüjték, hogy nem hiszik járadózáunk sikerességét, mert világosan nem érünk oda s a rév pedig sötétben nem közeledik. — Másoktól is érdeklődtünk a rév felől, de mindenki mást mondott. Volt olyan ember, ki azt tanácsolta, hogy töltsük az éjszakát egy közeli községben, mert úgys hiába megyünk; a folyótól visz-

szá kell jönnünk. De mi csak mentünk előre. Közel tíz embert kérdeztünk, amíg a folyóhoz értünk, de mind azt hangsúlyozta: „Kár menni!“ Nekünk azonban nem volt kár, mert alig értünk a folyóhoz, észrevettük, hogy egy lámpafény imbolyog a víz színén, majd evezősapásokat is hallottunk s nemsokára egy kényelmes nagy csónakban ülve beszélgettünk a révessel. Kérdeztük: igaz az, amit embereinktől hallottunk? „Nem, kérem; — felelte a révészünk — a rév állandóan működik s ha nem is vagyunk a vízben, csak át kell kiáltani és mi jövünk.“ Alhúztam a révész szavait, mert ez nagyon megragadott minket. Hogy a víz tulsó partján szárazra léptünk, örömmel mondta a testvérő, ki úttársunk volt: „Nem-e így vagyunk a mennyei révvel?“ Oh,

mily sokféle véleményük van az embereknek arról. Az egyik azt mondja: „nem lehet azt elérni“. Másoknak az a véleményük, hogy kár a fáradságot, nem biztos az, vagy már késő van. Némelyek ajánlják az odatörekvőknek az innessz oldal kényelmes szállodáit. A legtöbben pedig tagadják a révnek létezését. De mily boldog az ember, aki nem ad az ismerősök nézeteire, ilyen ijesztésre, hanem csak halad előre, mert meg van írva: „Imé nem szunnyad az Izrael őrizője.“ És ha talán úgy is tűnne, mintha szunnyadna, csak kiáltani kell és Ő jön. Halleluja!

Mily boldogság lesz a tulsó oldalon elmondani, hogy mégis csak jó volt nem hallgatni a népekre, hanem Jézusra. Ki azt mondja: „Csak előre!“

hívtak, hogy imádkozzunk érte. Megtettük. Az illető meg is gyógyult.

Testvérek! Rajtunk nem segít a sok beszéd, a sok panasz, hanem egyedül az Isten. Cselekedjétek az Ő akaratát. De hogyan? Úgy, miként a mennyben is teljesítik.

„Legyen meg a Te akaratod, úgy a földön, mint a mennyben.” Lássátok, dacára annak, hogy nem vagyunk angyalok, mégis lehetséges az. Különbön nem kívánna tőlünk az Üdvözítő. Isten szent akaratának titkait és azok megértését adta nekünk az Úr Jézus Krisztusban. Szükségünk van a gyakori megierésre. Sokszor kell megtérnünk. Sokszor. Térj meg! — ez az Úrnak akaratja. Az újjászületés után meg kell kereszteltetnünk vízzel és Szent Lélekkel. Amikor Svájcban voltam, olyan nagy gyülekezet volt együtt és olyan erővel nyertük a szent Igét, hogy alig voltam képes szívemben hordozni a mennyei tüzet és erőt.

„Legyen meg a Te akaratod, úgy a földön, mint a mennyben.” Mit gondoltok, lehetséges ez? Igen, de önmagunktól nem. Mikor 4 évvel ezelőtt itt jártam, Amerikában egy gyülekezet három napig bőjtölt és imádkozott azért, hogy Isten küldjön nekik prédikátort. Az Úr — amint mondták — Wannenmacher testvérért ajánlotta nekik. — Ugyanakkor egy másik gyülekezet is ezt tette. Szintén Wannenmachert ajánlotta az Úr. Én nem tudtam, mirevől legyek, így az Úr elé vittem az ügyet. Az Úr ezt felelte: „Menj Európába!” Hajóra ültem. A hajón is tapasztaltam, hogy Tőle van az út. Az időjárás olyan csendes volt, hogy a kapitány nyilatkozata szerint 25 év óta nem volt ilyen csendes, jó idő a tengeren. Én pedig a hajó fedélzetén sétáltam és magasztaltam a Megváltót. Mindig ezt mondogattam: „Dicsőség neked, Uram!” Dicsőség! Láttam, hogy ez az Ő akaratja volt. Dicsőség Istennek! Dicsőség! Dicsőség! Tanuljuk meg ebből, hogy akkor is lehetséges Őt dicsőíteni, ha úton járunk. Mit kí-

ván tőlünk az Úr? Mindent, mindent. Mikor én megtértem, elkérte tőlem a hegedűmet és mindenemet. Oda is adtam Neki mindazt, amivel bírok. Legyen az Ővé, szolgálja az Ő dicsőségét. A színházban, ahol azelőtt játszottam, ezt mondogatták: „A Wannenmacher megboldogult!” Én pedig ezt feleltem: „Igen, a Wannenmacher megboldogult!” Mert határtalanul boldog voltam és az vagyok ma is. 18 éve, hogy az Ővé vagyok, de mondhatom nektek, eddig még mindenem megvolt. Eddig még mindig táplált, ruházott és adott erőt, egészséget, hogy szolgálhattam Neki. „...és bocsásd meg vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk!” Ha ezt cselekedte velünk mennyei Atyánk, akkor nekünk is ezt kell tennünk. Gyakoroljátok ezt? Legyetek őszinték hozzám ma.

Vigyázzunk. Ha mi Isten akaratja szerint élünk, Ő megcselekszi ezt velünk. Mondjátok, szabadok vagyunk? Igen, Isten megcsabadított bennünket az Úr Jézus által. Az Üdvözítő nemcsak imádkozta ezt, hanem cselekedte is.

Testvéreim! Az Úrnak az az akaratja, hogy az imádkozásban kitartók legyünk, hogy úgy mondjam, tolakodók. Talán furcsán hangzik ez a kijelentésem, de így van. Istennek határozottan az az akaratja, hogy többet, mindig többet imádkozzunk. S ha ezt megtesszük, akkor mindig több és több lelki ajándéknak leszünk részesei. Lehetséges ez? Akarjátok ezt? Úgy jöjjetek mindannyian előre és imádkozunk. Hígyjétek el, ez a legkezebb prédikáció. (A népes gyülekezet előre ment és 20 percig buzgón imádkozott együtt.)

Ujévi zsoltár

Temettünk. De tényleg temettünk? Meghalt az ó-év minden borzalmaival. Ezernyi skorpíofejével?...

Ha nem, úgy előlről kezdjük átélni a lefolyt tragikumokat, ha meghalt, úgy egy új élet küszöbére léptünk.

Vizsgálom magamat, figyelek másokat és fájdalommal észlelem a hibák és hiányok változatlanságát. Eljött az új év és mi régiék maradtunk!...

Óe, nem! Érzünk változást bennünk. Mintha szelidebbek, szeretetteljesebbek, több buzgóság-gal rendelkezők lennénk és erősebbek a békességre való törekvésben.

Igazán?! Nagyszerű eredmény volna ez! Csakhogy ha bepillantunk szívünk rejekhelyeibe, sok idegen „tolvaj” bűjt ott meg, amelyek kifosztani, megsebzni és megölni képesek minket. Temettünk? Nem-e tetszhalott volt a kopsorsóban, aki ledobja magáról a feledés omló hantjait, hogy ismét életre keljen Bűn az Erény, istentelenség a hit ellen?!

Mily fenséges is lenne egy új esztendővel, új élettel a szentség

és igazság terein zászlót lengetni! Nem ismerni többé erőszakot, akadályt; szárnyalást, melyet zuhanás követ; küzdést, amii vereség zár le; mosogatóst, melyet felújuló szennyfoltok tesznek hiábavalóvá; vitákat apró határkövek körül; megcsalt embereket, kifosztott rablókat, fertőzött levegőt Jézuból, Mammon és Júdás utódiái miatt; kardsörtetést gyilkos gázfelhőben; uszításokat felebarátok ellen; fáradt farkasokat és vörös lilomokat. Nem hallani egy dekadens nemzedék összeomlása előtti örült lármáját, nem látni a nacionalizmus sárért és fémért tülekedő vad fickándozását; testvérharcot, a humanizmus és hit kivégzését, fáradt küzdelmet az Igazságnak szemtelen visszaélés ellen... Óh, mily csodálatosan fenséges lenne nem ismerni magunkban semmi alsórendűt: Gögőt (ez a kiutasított bérlő érzéser visszazörgel hozzánk s rendszerint akkor, amikor Megalázó harci riadótt tuvat elennünk), az Irgységet (e szemtelen szomszédasszony állandó vendégünk), a Nagravágyást, mely álmunkat és ébrenlétiünket lopott kincseivel teszi rendkívü-

livé, a Haragot, mely mintha öröklakást bérelt volna szívünkben; a Fősvénységet, századunk békétsorvasztó kényurát; a Tisztátalanságot, e moesoktengert okádó szörnyeteget, mely milliárd fehér lelket fűrészt meg naponta utálatos szennyvizében s mely a szentek gyolcsruháit is be-be csapdossa; a Közönyt, ami tespedő teknősként nehezedik a lélekben szunnyadó mellére; a Türelmetlenséget, százkarú napi kellemetlenségek izgága kovácsát és mindezek közeli és távoli rokonait, melyek mind „főúri” rangot töltenek be és a döntésben kettős jogot kapnak szívünkben.

Mily gyönyörűségeen boldogító lenne: új évet új szívvel, szeretettel és igazsággal, hűzéssel és békességeljes szívvel, Jézus körében eltölteni! Hallgatni a hála lágy csilingelését frissensarjadt mezőn; örömfütyrre ébredni a pitymalatban, tiszta tükrökből viszonzni a búcsúzó nap köszöntő sugarait; békesség taván halk csobogással evezni az Öröm Városa felé; lengő kalászszeretettel hullámozó tükrében éhezők arcát elégedetnek látni; szemlélni titkos kezek remek alkotásait a Szeretet országának tisztes terein; hallgatni Pásztorok zavartalan tilinkozását; vágytelten tekinteni a pislogó csillagtergentől takart Magasságok felé...

Istenem! Itt az új év és az élet régi! Ugyanaz a zord, kiellen, sivár. Ugyanolyan szerete: len, mint a többi! Egyesek kapkát, mások tört éleznék. Kenyeret dobak a koldúsának, de hull réd hőven a keserűség könnye. A világot nem újult meg; régi maradt, sőt rosszabbá, erkölcsstelenebbé. hitelenbbé lesz évről-évre!...

Csak Te maradtál új hozzánk, kegyelmes Isten! Számyaid alá menekült egy kis viharvert sereg, ahol Lelked melegsége tarlja bennünk az életet; csak Te maradtál meg nekünk Jézus, ízes Kenyérül, kínokat hűsítő Forrásul. Te vagy számunkra az új év. Amennyit Belőled nyerünk, annival leszünk újabbak és tisztábbak, annival boldogabbak és gazdagabbak.

Temettünk. Egy régi évet, sok

keserű emléket vele; sok reményt és kiábrándulást, talán hitvest, szülőit, vagy gyermeket, de minden Idők magaslatán ott áll Valaki, akit hiába temetünk el. É! Aki Benne hisz, hozzá jön, szintén É! Élni is fog örökké, hogy egy hatalmas változatban átvegye országát, amikor megnyílnak a kapuk és bevonul a dicsőségnék Királya. Akkor egy új év és élet kezdődik meg, hogy soha be ne fejeződjön. Akkor már mi is bátrabban mondjuk:

„Boldog újévet!”

Testvér!

A kegyelmes Isten jószágából ismét egy újabb határközhöz értünk. Az 1934. évből átléptünk az 1935. esztendőbe. „Vajjon mit rejt titkos méhében a jövő?” — kérdegetjük önmagunktól. „Vajjon a teljes váltságához, avagy csak a küzdelmek, a szenvedések újabb stációjához közel-e bennünket ez a lépés?” — kíváncsiskodunk.

Olyan kérdések ezek, amelyekre ember nem adhat kielégítő feleletet. Hiszen a jövő ismeretlen mindenki előtt. Annak titkos fátylátat még senkinek sem sikerült fellebbenteni, de nem is fog sikerülni soha.

Hálásak lehetünk, hogy Istenünk bölcsesége az ismeretlenség leplevel takarta el előlünk a reánk következő 365 napnak eseményeit. Mi is lenne velünk, ha azt a jövőnket eltakaró függőnyt szét tudnók húzni? Hogy is éreznők magunkat, ha a bekövetkezendő események hosszan előrevetnék árnyékukat? Talán sok-sok reánk váró szenvedést, fájdalmat, keserűséget látnának szemünk; esetleg ravatalt, hervadt virágot. Talán örömteljesnek, vigasztalónak, sok jót ígérőnek találnók az új esztendőt. Talán meglátnók egyeget szeretetűnknek — akiért különben már sokat imádkozunk — az Istenhez, az Úr Jézus Krisztushoz való megterését. Oh mily öröm lenne ez! De minő lesújtó lenne ennek az ellenkezője! Milyen böles is az Úr! Minő Jótéves!

Dicsőség Istennek, hogy bár testi értelemben ismeretlen előlünk a jövő, de lelkiileg nem vagyunk tájékozatlanok!

Testvér! A mi életünk irányítója a Szentírás. Mert az Evangélium az Eletheől született, az élőknek szól és uralja azok életét. Ezért a hitünk, az

életünk, a reménységünk nem ingoványos talajon nyugszik, hanem az örök Kösziklán, az Úr Jézus Krisztuson. S így, ha lélekben a napsugaras menyeyei ide légkörben járunk, Őt dicsérjük, Őt magasztaljuk. Ellenben, ha a völgyben vagyunk, ha a viharok, próbák tépik hitünk szárnyait, Benne bízunk, Igeretein csingünk és bizton diadalmaszkodunk, mert erősebb Az, aki bennünk lakik, mint az, aki a világhban van. Így hát nincs mitől félnünk, nincs mitől rettegünk. Bár e földi jövendő nem sok jóval kecsgetet is, de biztatólát int felénk az élet és a halál közötti megsejny álló Údvázító: „Légy hű mindhaláltig és nekéd adom az Eletnek koronáját!” Mi általmentünk a halálból az Elethe, emélfogva nincs okunk félni, nincs okunk zúgolódni. Azokból az áldott kezekből, amelyekben vagyunk, senki ki nem ragadhat bennünket. Védve, gondozva, vezetve vagyunk. Dicsőség ezért Istennek! De mégis minden tőlünk függ.

Testvér! Szokás szerint az emberek üdvözülék egymást és boldog új évet kívánnak ilyenkor. En is ezt teszem. De nem szokásból, hanem szívből. Adjon neked az Úr boldog új esztendőt és egy boldog új szívet. A sok jó közül ez a legfőbb jó. Az új szív, az új élet, az első szeretet. Mert ismerjük be, hogy sokat vesztettünk az első szeretetűnkéből. S így féls, hogy mezteleneznek találhatunk, amint erről az Úr Jézus a Jelenésekbeli gyülekezethez úzen.

Igyekezünk megújulni, megváltozni testi-lelki életűnkben egyaránt, a Szentlélek hathatósabb, befolyása által. Időzzünk sokat Úrunk társaságában. Figyeljük meg szavait, értsük meg akaratát és engedjük Átálta alakítani életűnkét. Mondjuk gyakran: „Szől Úram, szől Úram!” De ugyanakkor tartsuk nyitva szívűnket s füleűnkét. Majd megjátjuk, hogy fog is szólni. Csak aztán ne késűnk megeselekedni azt, amit mond.

Törekedjünk teljes hívőkkel, boldog hívőkkel lenni, akik már nem várnak semmit sem az emberektől, hanem mindent az élő Istentől. Ez az Úrnak akarata és ezt akarja velűnk megismertetni, hogy csak Benne, egyedűl Benne éljünk és Neki szolgáljunk.

Testvér! Mit gondolsz, jó lenne ez? A javadat, az üdvösségedet s az Isten dicsőségét segitendő elő ez?

Ha igen, escelekdj aképpen és élj békességben!

Hűtlen tanítványok

Mennyei Atyánk küldöttének, az Úr Jézusnak missziója, csodái, prédikációi érthetetlen problémákként tornyosultak az akkori, valamint megmászhatatlan gleccserként a jelenkor különféle nemzetiségű, vallási népek elé. Nemcsak a laikus, próféták könyvét nem ismerő és lelkük üdvösségével mit sem törődő anyagias érzelmű, bűnben élő és a törvényeket taposó embergomolyag, hanem a törvénytudó, írásokat magyarázó és bölcsességük tudatában magukat pór nép fölé helyező gőgös, büszke zsidó főemberek a tanítványokkal együtt csodálták tükön, vagy nyíltan a názáreti Jézus tetteit és álmélkódva szemlélék a szemük előtt lejátszódó eseményeket.

A legnagyobb csodálkozást azonban nem az isteni jelek, hanem Jézus példázatai és a magáról mondott beszédei váltották ki. (János 6, 22—58.)

Az Úr Jézust követő sokaság és tanítványok közül sokan gyorsan megszokták a csodákat. Utóbb már a vakok szemének megnyitása, hélpoklosok megtisztulása, a sánták gyógyulása utáni ugrándozása, az ördögösök békés magaviselete, néhány kenyérral és hallal ezrek megvendégelése természetessé vált számukra. Csak azt nem tudták megérteni, hogy Jézus földrajzi jövetelének célja miért nem állandóan csodák tevése, politikai határokkal körülvett ország alapítása, hanem a bűnös emberek megmentése és Atyja, Isten akaratának eszelekvése volt. Megfejtetlennek látszó talányként lebegtek előttük Jézus példázatokba burkolt beszédei is. Különösen izgatta őket az, amikor látták, hogy akik nem számításból, hiúságból, haszonlesésből, hatalomra jutás vágyból, önző érdekekből csatlakoztak a városok, falvakon átvonuló és mindenütt Jézus nyomában tartózkodó tömeghez, megértik Jézus beszédeit.

A Mester kíméletlenül felfedi a számításokkal telt önző embereket. A népszerűságből tömege-

sen és egyenként emeli ki és szégyeníti meg az önző gondolatokkal túl telerakott sajnálatraméltó névleges követőit.

Meg kellett szegényülni mindenkinek, ha számításból állott a tanítványok sorába. A már előre kiszámított anyagi haszon elmaradása után megcsalva éreztek magukat azok, akik házaikat, földüket, üzletüket értékesítették, vagy apát, anyát, feleséget, férjet és gyermekeket hagytak el, hogy Jézus esetleges földi uralkodása alatt tekintélyt, rangot, dicsőséget és még több vagyont szerezzenek az eladottak helyébe.

Jézus az ilyen törekvésűeket ideig-óráig megtűrte maga mellett, de mikor előttük világosan és félreérthetetlenül megmagyarázta és feltárta, származását,

lényegét, küldetésének célját, a megcsalódottan távozó tanítványokat nem tartotta vissza, sőt marasztaló- és búcsúszó nélkül újjukra engedte. „*Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.*” (János 6, 66.)

A Megváltó a kiselejező rostát még a legközelebb álló 12 tanítványai alatt is megrázta azzal a hozzájuk intézett kérdéssel: „*Vajjon ti is el akartok-e menni?*” (János 6, 67.) Felszólítja őket is, hogy hagyják el őt, ha sajnálják a parton hagyott foszladozó hálót, az égető naptól repedező halászhárkát, a jövedelmező pénzváltó asztalt, a jól megfizetett orvosi tudományt. A gyors gondolkodású Péter hamar megérti, mit mondott az Úr nekik. Még mielőtt a többiek a hozzájuk intézett kérdésekre egyenként felelhetnének, Péter válaszol a többiek nevében is, mikor azt mondja: „*Uram, kihez mehelnénk? Örök élelnek beszéde van tenálad. És mi elhitük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!*” (János 6, 68—69.) Ebben a kijelentésben benne volt a teljes átadás és a számítás nélküli követés. Nem gondoltak az elhagyott anyagi javakra, eimaratd haszonra, nem félték a hajléktalanságtól, az éjszaka metsző hideg szelétől, szegénytől, gúnytól, a megvetéstől, hanem teljes igyekezettel a Mestert szolgálták.

Voltak és vannak — a mult igazolása, a jelen tapasztalata szerint — akik Jézusban csalódtak, továbbá olyanok, akik az elvesztett földi gazdagság, mult emberi szeretet helyett az Úr Jézusban bőven kárpótolva visszakaptak mindent és haldogan mondják: „*Még felst sem mondták el nekem,*” amit Jézusban meglelni lehet.

Csalódások sorozatát váltja ki ma is sokakból Jézus személye. Vannak sokan, akik Jézust azért követik és nem lépnek zárg vissza a tanítványok soraiból, mert első felbuzdulásuk alkalmával, vagy anyagi haszon reményében az Úr oltárára helyeztek áldozatukat elveszettnek látják, ha ki-

Szeress!

*Szeress, ha gyűlölnék,
Ha bántanak egyaránt.
Ha szóval „szapulnak”;
Szeress, ha bárki bánt.
Akkor, ha arcul üt,
Vagy ha rajta tapos.
Szeretni csak az tud,
Aki alázatos*

*Ha üldöznének is
Egy városból másba;
Szeretettel megyünk
Isten országába.
Szeretettel telten.
A száj legyen csodiben!
Nyilván lesz majd minden
Istennél a mennyben.*

*Krisztus parancsa az,
Hogy szeressük egymást;
Segítsük építeni
Isten szent országát.
Boldog az az ember,
Aki tud szeretni.
Kedves az Úr előtt
Legyen rajta bárki*

*Mennyből kefta ingyen,
Az a drága kincsét;
E szép ajándékot
Te is szerzd meg:
Isten a szeretet,
A kútforrása.
Térdeden merithetsz;
Borulj le hozzája.*

Andruskó.

állnak Jézus után fáradszótlanul menetelő csoportból. Szeretnék maguknak megmeníteni, amit fogadasként áldoztak az Istennek.

Ezeket a családotti szívá tanítványokat már messziről meg lehet ismerni. Fáradtak. Arcuk bánatos kifejezésű. Ajkukról ömlik a panasz, sértegetés, rágalom. Kifogásolnak mindent és mindenkit. Kákán csomót keresnek. Szívesen visszatartaná, szerintük alkalmatlanok, de lelki szomszaj tömeget, ha Jézus tiltó kézművelés nem akadályozná meg őket ebben. Csak maguknak szeretnék tudni és önző céljaikra felhasználni a szegények, özvegyek, árvák, betegek Gondviselőjét és a bűnüket megbánók pártfogóját, Barátját.

Az ilyen erőtelnek, különféle tudományokkal félrevezetett és széltől hányatottak Jézus szavaira nem figyelnek. Rájuk közömbösen hat ez az isteni ígélet: „*En rám néztek, hogy megtartassatok.*”

Eszményi és követendő példának embereket állítanak a Krisztust látni akarók szeme elé. Esendő, gyarló személyekért rajognak. Vakbuzgóságukban el-

jutnak odáig, hogy a megfeszített Jézust és nem saját személyüket prédikálókat hallgató gyülekezetben szakadásokat csinálnak, a gyengéket pedig saját önző céljaik elérésére lépcsőként használják fel. Végül még azzal sem törődnek, hogy bűnös eljárásuk miatt az igaz Isten népére a gyalázat zápora hull.

Ezek és ilyenek a hitlen tanítványok, akikről soraim címében beszélni akartam.

A hűség tanítványok pedig ezeknek ellenkezői és a léleknek gyümölcseit megtermik. Szívükben szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jószág hűség, szelídség mértékletesség lakozik. A testet pedig megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Munkájukban egyek. Természetük a Krisztus természetéhez hasonló. Nem emberre néznek. Szívükben nincs emberbálvány, hanem szívük az Isten temploma és az Isten Lelke lakozik bennük.

Kedves testvérem és barátom! Ne vakítson meg egyesek mézes szava. látszólagos szeretete. Szemeid a kezét segítségül nyújtó Jézusra iránytsd, hogy megtartassál és el ne vesszél.

Gondolatok

Egy kertben egy tövön három virág nyílt. Később különböző sorsra jutott mind a három. Egyiket egy szerelmes vőlegénynek szakították le, hogy elvigye kedvesének, a másikat egy csokorba kötötték és elégytül társai közé, a harmadikat letörte a vihar.

Ilyen az emberi élet is. Megtörténik, hogy egy falból kerül ki gyilkos és kúriai bíró. Egy padban ültek az iskolában s majd egyik az ítélozékbe, másik a vádoltak padjára ül. Egy családból kerül ki erkölcsös szent és szélhámos tévelygő. Egyik ott ékeskedik a szerelmes Krisztus kebelén, a másik elvegyül a társadalmi élet forgatagába, a harmadikat földhöz sújtja az élet vihara.

Mily örömet jelenthet számunkra Jézus által megkülönböztetett életet élni! Nem dobott félre bennünket, ha nem megszentelte az edényt és belehelyezte az üdvילותos virágát.

Láttam három verebet. Kellen veszedkedtek a zsákmányon, a harmadik pedig elvette tőlük. Így vagyunk mi is. Gyakran civódnak egymásközt bizonyos kérdések igazsága felett s egyszer csak arra ébredünk, hogy nincs semmink. A sátn ellopja örömlünk.

*

Miért nem kedveli az Úr Jézus a nők rövid haját? Nahát Néki nincs szüksége hosszú, vagy rövid hajra! Erre a nőnek van szüksége. Magdaléna mivel törtölte volna le könnyeit Jézus lábáról, ha rövid lett volna a haja?

*

Egy művésznő megtért. Bűnbánatában sűrűn omló könnyei fehérrázadát nyitottak „piros” arcán. E naplót kezdve csak akkor lett piros, ha rá gondolt megtérése előtti „pirosságára”.

Legyetek jó reménységben!

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk...”

Azok vagyunk, ha az Isten Lelke lakik bennünk. „*Akikben pedig nincsen a Krisztus Lelke, az nem az Övé...*” „*Mert akiket az Isten Lelke vezérel, csak azok az Istennek fiaai. Ha pedig fiak, örökösök is: örökösei Istennek; örököstarjai pedig a Krisztusnak.*” (Róma 8, 9; 14, 17.)

Mily jóleső érzés is gondolni a fűtő állapotának bírására. Nőveli boldogságunkat a növekedés tudata, tudnillik: nem leszünk mindig kiskorú gyermekek; eljön az időnk, amikor mint „*érett-korúak*” átvethetjük Atyánk dicső örökségét.

„*Mivelhogy azért ilyen ígéretek vannak, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól. Isten félelmében vívén véghez a mi megszentelésünket.*” (Kor. II. 7. 10.) „*Es ne szabjuk magukat sem e világhoz, sem a mi előbbi kívánságainkhoz, hanem járjunk új életben.*” „*Mert nem késik az Úr az Ő ígéletével, mint ahogy azt sokan állítják.*” „*hanem bizony eljő hamar és Aki késik, nem sokáig vár.*” (Jel. 22. 7.)

Azért néktek, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napját — „*mikor is az egek tűzbe borulva megolvadnak, úgyszintén a föld és a rajta levő dolgok is megégnék*” — „*milyeneknek kell lennetek szent életben és kegyességben (Pét. II. 3. 9—12.)*... „*hogy megállhassatok az Embernek Fia előtt!*” (Máté 25. 31.)

„*Mert minekutána megtisztultatok és a Krisztus Vérében megmosattatok*” és így bátran valljátok magokat Isten gyermekeinek, akkor néktek ferdítetteleneknek és valóságos szenteknek kell lennetek egész életekben.” (Péter I. 1. 15—16.) „*Anakakéért álljatok hát elő és övezétek fel magokat az Isten minden fegyvereivel. A hitnek paizsát, az ídvségnek pedig sisakját vegyétek fel, kezeitekbe véve a Léleknek kardját, mely az Isten beszéde.*” „*Hogy tőkéletes*

legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészítet." (Tim. II. 3, 17; Efézus 6, 13—17.)

Kedves Testvér! „Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha majd nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Óhoz”; sőt „megfogjuk Őt látni, amint van.” „Azért kérlek titeket, hogy mint józanok, tökéletesen” reménykedjetek abban a kegyelemben, melyet az Úr Jézus hoz nekünk, amikor megjelen. (Péter I. 1, 13.)

„Mert reménységben tartattunk meg; tudjuk pedig, hogy a reménység ha láttatik, nem reménység.” (Róma 8, 24—25.) De mi ne a láthatókra nézünk, hanem a jövődő ígéletben reménykedjünk. Így nem szegye-nülünk meg.

„Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irtalamsságot nyerjünk és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsidók 4, 16.)
B. J., Szentgothárd.

A törvény

Az Ó- és Újszövetség lelki értelemben. (I. Korint. 2, 10.)

A törvény Istentől származik, s törvény nélkül nincs élet. Még a természetnek és az állatvilágnak is vannak törvényei, mert a teremtés is törvény! És mindenek Istennek törvénye által lettek és növekednek.

Az ember törvénye különbözik a más teremtmények törvényétől. Mindenek hűségesen engedelmeskednek a Teremtő törvényeinek, de az ember, kit Isten az Ő saját képére és hasonlatosságára teremtett, ő engedetlen lett az Isten akaratával szemben, mert az Ő akaratá törvény. Az ember a sá-támnak sugalmazására rontotta és még mindig rongálja Istennek törvényeit. (I. Mózes 3, 1—7.)

Az ördög vagy sátn ama régi kigyó, ki megcsalta az első ember-párt (Jelenés 12, 9.) és azáltal saját hatalma alá kerítette az emberiséget és mindazt, amit Isten az ember uralma alá helyezt. (I. Mózes 1, 28.; Róma 8, 19—20.) S az ő uralma alól csak az Úr Jézus Krisztus által lehet megszabadulni. (vers 21—23.) Senki más által, mert a közben-járó Isten és emberek között egyedül a Krisztus Jézus. (I. Timótheus 2, 5.)

Krisztus születése előtt az ó-szövetségi törvények voltak a megigazulásnak feltételei, melyek Mózes által irattak, de mivel Mózes némely rendelkezletben nagyon engedékeny volt. (Máté 19, 8.) és némelyekben túlszigorú (Máté 5, 38; II. Mózes 21, 24—25 stb.), azért jött Jézus, hogy a törvényt

betöltse. (Máté 5, 17—19.) Meg is cselekedte általtal, hogy a szeretet törvényét, melyet a zsidók a homlokukra függesztettek és a kezeikre szíjazták stb. (V. Mózes 6, 8.) Jézus az Újszövetség által a szívekre írja. A homlokuk helylyt elméjükbe. A kezeikre szíjazás helyett a cselekedeteikbe helyezi.

Az Úr látta az ó-törvények tartatatlanságát a sok testi ceremóniakkal. Már Jeremiás (31, 31—33.) verseiben megígéri, hogy Újszövetséget köt az emberiséggel. Egy sokkal egyszerűbb és tökéletesebb szövetséget. S az Újszövetség lett a Krisztus Anyaszentegyházának alapkösziklája. (Máté 16, 17—18.) Az Ószövetség a bikák és bakok stb. vérrel szenteltetett (Zsidók 9, 13.), de az Újszövetség a Krisztusnak Vérével. (vers 14.) Tehát az Újszövetség, mely drágább ígéreteket tartalmaz, drágább áldozatot is követelt. (Zsidók 8, 6.) *Mert ha az első kifogástalannak bizonyult volna, nem kellett volna másik.* (vers 7.) De azért mondot, „új”-at, hogy az elsőt ; „ó”-vá tegye. (vers 13.) És ezzel eltörli az elsőt, hogy az utolsót felállítsa. (Zsidók 10, 9.)

Sajnos, a sátn sikeresen dolgozik ma is a Krisztus követői között. S a legtöbb esetben mint világsosság a ngyala jelenik meg a bibliaiál és megcsal, félreérteti az Igét. Különösen a Máté 5, 17. verset, mely által azt suggerálja, hogy az Ótestamentomot

is meg kell tartani. Már az apostoli korban is sikerült ezt elhitetni olyan lelkekkel, kik könnyen engedtek neki. (Ap. csel. 15, 1.) Pálnak és a többi újszövetségi munkásoknak sok bajokat okoztak. (v. 2.) Most a XX-ik században is az ilyenek okozták a szakadásokat, mivel a sátn felmagasztalta őket, hogy legyenek egy keresztény egyháznak alapítói és vezetői. Azért az Ótestamentumból az Újszövetséget pótoltatja, mintha az nem volna tökéletes és kárhoztatják azokat, akik csak az Újszövetséget igyekeznek megtartani. Az ilyenek azonban sem nem zsidók, sem nem keresztények, hanem az Isten országának ellenségei.

De mi ne hallgassunk azokra, hanem a mi hitünk Fejedelmének tiszta Evangéliumára. Mi ne kárhoztassuk őket, mert az Evangélium fog megítélni mindeneket az utolsó napon. (János ev. 12, 48.) S akik minket megítélnek a tiszta, Szent Evangéliumhoz való ragaszkodásunkért, ezeket az Úr Igéje már megítélte. (Máté 7, 1.) Figyelembe se vegyük az ő kárhoztatásukat az ételési, italért vagy a szombatokra nézve, melyek a következődik árnyékai, de a valóság a Kriszusé. (Kolosz 2, 16—17.) Mert az Isten országá nem ételek és italokban és nem is a szombatokból áll, hanem igazság, békesség és Szentlélek általi örömben. (Róma 14, 17.) Jó hús; nem enni és bort nem inni, vagy olyat tenni, melyben az atyafiak megütököznek. (v. 21.) De nem az fertőzteni meg az embert, ami be megy a száján, hanem ami kijön. Ha mégis kárhoztatnak minket az ótestamentomi törvények meg nem tartásáért, mondjuk, hogy nem akarunk a kegyelemből kiesni. (Galacz. 5, 4.) és mi az Újtestamentomnak s a Léleknek akarunk szolgái lenni, nem a betűnek. (II. Korint. 3, 6.) Mert ha dicsőséges volt a törvény, mely előtörtétek, sokkal dicsőségesebb, amely megmarad. Ámen.

E. W. M.

Az Otthon részére szánt adományainkat erre a címre kérjük küldeni: *Szebestény István, Pestszentkereszt, Almos-uca 62.*

Üzent az Úr

(Prédikálta augusztus 19-én
Bekker Ádám tv. Bonyhádról.)
Étéus 3, 14—21.

Szívből örülök és dicsőítem az Urat azért, hogy a jelen pillanatban köztekek lehetek és veletek együtt magasztalhatom Őt. Nem magamot! teszem ezt, mert én por és hamu vagyok, hanem Isten kegyelméből. Aki gyermekévé fogadott. Örülök, hogy az Ő népének örömeiben részt vehetek. Ezt az örömet senki sem adhatja, egyedül Krisztus.

A világnak is van öröme, de az hamar elmúlik. Dicsőítem az Őr Jézus nevét, Aki megígérte, hogy nem hagyja el a Benne bízókát. Örülök, hogy bizonyosságot tehettek előttemek nagy szeretetről és irgalmasságáról. Hogy mindig az Ővé vagyok, ez is az Ő nagy kegyelméből van. Nagy kegyelem számunkra az is, hogy itt összegyűlhettünk és magasztalhatjuk Őt. Egyedül Ő adhatja az erőt ahhoz, hogy mi naponkénti harcainkban megállhatunk.

Kedves Testvéreim! Ezért nézzünk mindenkor Őreá és győzni fogunk, mert nem hagyja el sohasem az Ővét. Pálnak, az Őr Jézus egyik nagy apostolának, nyitott lelkiszermei voltak s ezért meglátta és megtapasztalta Istennek dolgait, titkait. Az ő élete Isten tetszése szerint való volt és valóban törekedett is Isten országára felé. Nekünk mindannyiunknak szintén arra van szükségünk, hogy Krisztusra nézzünk, mert Ő fog bennünket a célhoz segíteni.

Pál ezt mondja: „Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunknak, Jézus Krisztusunknak Atyja előtt...”

Miért? Mert Ő az igazi Atya. Az Ő akaratja az, hogy a mi életünk egy megtisztított, megszentelt élet legyen. Vannak atyák, akik sokat tesznek gyermekeikért. Oh, de mit tett értünk a Megváltó, hogy mi Istennek gyermekeivé lehessünk! Hogy azzá lehetünk, az nagy kegyelem. Isten Atyja a mennynek és a földnek. Legyünk hálásak azért, hogy felemelt a bűnnek posványából és gyermekeivé fogadott.

Örülök annak, hogy nem e világ gyermekei vagyunk, hanem az Istené. Ezért kell megszentelt életet élni, mert méltó erre a mi Urunk, Istenünk. Sokan vannak, akik az Ővének vallják magukat ugyan, de életük nem az Isten akaratára szerint való. Igyekezünk arra, hogy minél jobban kristályosodjék rajtunk Krisztusnak élete. Pál is arra vágyott, hogy élete Isten szerint való tiszta, megszentelt élet legyen. Bár a sátán szüntelen arra törekszik, hogy Istennek népét bűnbe sodorja, tévedésbe ejtse, de az Ődvözítő így bízta: harcosait: „Vigyázzatok és imádkozzatok!”

Télen.

*Hull a hó, Elborít
Kerteket és temetőt.
Fehérséggel vonja be
A zombékos zöld mezőt;
Házak, uccák és terek
Hirdetik a szép telet.*

*Hull a könny, Miltók
Nem tálnának enyhülést
Bús lélekkel, fáradtan
Keresik a feledést.
Szívük búja, keserve,
Mikor lesz eltemetve?*

*Jégsapok csüggenek
Házak, ólak peremén,
Kis falu csöpp tavin
Kocsi döcög, oly kemény
De a szív még fagyosabb,
Hol Krisztus nem lakozhat.*

*Didergő gyermekek
Kószálnak az uccákon;
Koldusok serege
Kopogtat az ajtókon.
Ó mily rossz is a hideg,
Ha az otthon nem meleg.*

*De nekem van hetgem,
Ahol békén nyugudhatom.
Jézus keblén oh mily jó!
Hova fejem hajthatom.
Mondd, bűnös, nincs lakod?
Jézusban megkaphatod.*

*Áldás hull s kegyelem
Azokra a szívekre,
Melyekben ténykedhetik
Krisztus dicső kegyelme.
Feloldva a kemény jég
S benne pünkösöd tüze ég*

Testvéreim! A legfontosabb Abban bízni, Aki megígérte, hogy nem hagy el bennünket. Sokan megelégednek azzal, hogy hívőnek nevezetik magukat, de nem lápálkoznak azzal a Kenyérrel, amely által megtartatnak az örökéletre. Nagy erőre van szükségünk, hogy ebben a gonosz időben meg tudjunk állni. Ezt az Erőt pedig az Őr Jézus Krisztus adja. Ismétlem, nem a mi tudásunk, nem a mi jóságunk által, hogy senki el ne higye magát, hanem Isten kegyelme által vagyunk, amik vagyunk. Ezt magam is sokszor tapasztalom. Igen, a jóságos Isten adja az erőt a mindvégig kitartó küzdelemhez. Tapasztaljuk, hogy a sátán mindig támad, mindig gyengíteni akar, de az Őr is szüntelen adja az ellenálláshoz való erőt. Ezért kell Krisztusban lennünk, hogy megtudjunk állni mindenkor. Ha Benne vagyunk, jöhet a vihar, mi állni fogunk.

Testvéreim! Minél inkább vagyunk a Krisztusban, annál inkább távoznak el a világtól, s minél jobban nyilvánul meg bennünk Isten akaratja, annál inkább ismerjük fel a sátán álnokágait és így nem fogunk a hálójába esni.

Kívánom, hogy mindannyiunkhoz, akik jelenleg itt Élőtte vagyunk, legyen irgalmas, kegyelmes az Őr és adjon erőt arra, hogy az Ődvözítő mindjobban megtetszék bennünk. Ha mindig hűek leszünk Hozzá, ez is meg fog történni. Sokan szeretnek kiöltözödni csupán azért, hogy tiszteszen az embereknek, de nekünk — Isten népének — úgy kell öltözöködnünk, hogy ne távozzék el tőlünk a Lélek ereje. Élünk mindenkor a Szentlélek erejével, mert ezáltal megnyugszik rajtunk Isten dicsősége. Ő segít! Ad erőt arra, hogy kegyelmében növekedjünk. Az emberi szívben mindig lappang valami. Nekünk azonban törekedni kell mindenkor szívünk tisztaságára és mentesíteni kell azt mindattól, ami az Őr akaratával ellenkezik.

Sokféle fa van a világon. Vannak olyanok, amelyek alig eresztenek gyökeret a talajba. De vannak, amelyek erősen beleyöke-

reznak a földre. Az ilyen fákat lepheti, szagghatja a vihar, ki tépni mégsem tudja, mert erősen állnak. Ugyanígy vagyunk mi is. Bennünket is csapdok a sátán okozta vihar s néha sikerül is egy-egy ágat leördölni rólunk. Egyeseket a sátán ilyképen vissza tud vinni a világba is. De, ha mi erősen vagyunk Krisztusban, akkor szilárdan fogunk állni. Ki leszünk téve ennek mindaddig, míg e földön élünk. Azért szolgáljunk Krisztusnak teljes nűség-gel és Ő erőt fog adni mindenkornk a küzdelemhez. Törökdedjünk szent életet élni. Az Őr Jézus ezt mondja: „*Ne félj kicsiny sereg, meri tetszett az Atyának, hogy az országát néktek adják!*”

Testvéreim! Ha igyekszünk Isten akaratát szerinti tiszta és szent életet élni, akkor semmi sem áthat nekünk és semmi el nem szákhathat Krisztustól. Nekünk szenteknek kell lennünk, még pedig olyan szenteknek, akiket az Őr Jézus Krisztus drága vérvél mosott meg. Éppen ezért kell mindenkornk az Ő akaratát cselekednünk, hogy ezáltal bizonyágai legyünk Nekik. Legyünk hálasak azért, hogy megmentett bennünket és országának örökösévé tett. Isten gyermekeinek sohasem szabad könnyelműnek lenni. Nem szabad a lágymelegség állapotába esni. Menjünk mindenkor a Forráshoz, honnét minden jó ered. Az Ődvözítőt sohasem bocsátja el áldása nélkül azokat, akik Hozzá jönnek.

Hígyjünk, bízzunk, reméljünk, mert eljön az idő — talán nerscékára —, amikor magához veszi Ővét. s őt már nem lesz nyomorúság, bűn és kísérlés, hanem örök öröm. Ha Isten országának a várományosai vagyunk, akkor a Szentlélek vezetése alatt kell lennünk. Ezért választott ki bennünket. Dicsőség Neki! Ha Krisztusban vagytok, úgy az életre vezető úton jártok.

Kedveseim! Nagyon fontos, hogy ebben a nehéz időben s Megváltóhoz forduljon mindenki. Élünk úgy, hogy életünk Istennek tetsző legyen. Csakis így lehetünk megszenteltettek. Nem tudjuk eljővetelének sem napját, sem óráját, sem azt, mikor zára-

tik be a kegyelem ajtaja. Cselekedjük akarát. Ő mondja ezt: „*En szent vagyok, ti is szentek legyetek!*” Tudjuk, hogy az ég és a föld elmúlnak, de az Ő beszédei megmaradnak örökké.

Kívánom, hogy minden egyes lélek, aki itten jelen van, érezze, tapasztalja meg Isten jóságát, szeretetét, kegyelmét, és kösölje meg a pünkösdi erőt. Adja az Őr, hogy még ma minden gyermekbe be legyen töltve.

ÓVAS.

Több ízben figyelmeztettük a testvériséget, s mégis meglehetősen könnyelműen veszik testvéri óvasukat szédelő, hamis taut hirdető egének miatt.

Kénytelenek vagyunk Nagy Imre, állítólagos bibliárus és felesége (a férfi fekele, középtermű, 40 év körűli, a nő aiacsony, sovány asszony), Mészáros Istvánné, kissé németes dialektussal beszélő 37 év körűli asszony, és mindazok ellen óvasi emelni, akik igazolvány nélkül mennek a gyülekezetekbe, valamint azok miatt, akik ilyeneknek tért engednek. Életük nem krisztusi, de munkálkodni és többekkel félrevezetni igyekeznek, e szétlől hányattott víztelen fellegek. Kérjük az ilyeneket rendretisztítani és tisztességes munkára kényszeríteni. Nincs szüksége Krisztus nyájának őket igénybe venni.

Testvéri szeretettel:

a Vezetőség.

Értesítés.

Az össztetvériséget szeretettel tudatjuk, hogy f. év február 9—10-én Móríchidán (Győr vm., u. p.: Tét-Felpéc, vasútállomás színién Tét-Felpéc) konferencia lesz. A részvenni szándékozók szíveskedjenek egy héttel előbb megírni érkezésük napját, hogy a 12 km.-nyire eső állomáshoz kocsival kimehessünk a vendégek elé. Kérjük a prédikátorok többségének megjelenését.

Cím: Sipos István hívő, Móríchida, Győr vm. U. p.: Tét-Felpéc.

Testvéri szeretettel

Az Észak-dunántúli Körzet.

Missziói hírek

Missziómunkás jelentése. „A seregeknek Őra velünk van, Jákób Istene a mi várunk.” (Zsolt 46, 12.)

E bízattás végigvonult azon a téren is, ahol az elmúlt esztendőben, 61 és fél ezer kilométer hosszúságban, 62 állomáson megpihenve, útunk elvezett. Számtalan eset igazolta ezt, — nemcsak az, hogy 59 újszülöttet méríthetett alá, hogy közel 300 eszthen hirdethetünk az Őr Igéjét és sok helyen éreztük, jelekbén láttuk jelenlétét — hanem főként annak a kegyelemnek örövendük, mely minket nagy és kisebb próbákon átsegített.

Legutóbbi jelentésem óta, a mult év decemберében, volt alkalmunk Sarkadon is bizonyóságot tenni. Egy „rokony” hívő nő házánál jöttünk össze. 7 é: Debrecen környékére jöttünk. Hajdúhadházon, Sámsonban és Téglyáson: szolgáltam Isten Igéjével, a próbák miatt eléggé megviselt gyülekezetekben. Az e környéken szolgáltál körzeti prédikátor éppen 13 napos fogságot töltötte az Őr ügye miatt, de már 15 é: együtt voltunk egy menyegzőn.

Az Őr iránti hálaból jelentem, hogy Hajdúhásonban a sátán okozta vihar lecsendesedett és a gyülekezet hajója új lelkekkel szaporodva, megindult a békesség és szabadság partjai felé. A karácsonyi ünnepeket a szabolcsmegei Tiszakanyáron töltöttem el, nagy lelki áldások között. Odamentelünk előtt ketten meglelték áldva. Majd a szemlésmegyei Karcán, Alsóberekben és Karosban időztünk néhány napot. Ezen úttal alkalmával is 3 lelket pecsételt el az Őr. Az új esztendő beköszöntését Alsóberekben vártuk meg, hálattal szívvel és imádkozó lelkülettel. Itt is többen lettek érintve a Szent Lélek ereje által. Karos egy új állomás, ahol szintén többen jelentek meg istentiszteleteinken.

Karcán annyí érdeklődő jelent meg, hogy kénytelenek voltunk az ajtót levetni. Az Őr is jelen volt.

Tiszakanyárra visszajövet oly érdeklődés támadt az Evangélium iránt, hogy csaknem az egész falu népe összejött.

Komoróban is tettünk látogatást. Szintén szép számmal jöttek össze istentiszteletünkön.

Annak pedig, Aki vezetett, megáldott és megörzött bennünket, legyen hála és dicsőség úgy most, mint örökké.

Imaházmegnyitás Kispesten. Akik az Istennek útjain járnak, azok gyakran találkoznak olyan titkokkal, olyan esodákkal, amelyeket csak a hitük által tudnak megérteni. Mivel mi is azok közé tartozunk, azért megilletődve hajljuk meg magunkat Előtte ilyenkor és bevalljuk, hogy senki és semmi vagyunk. S mivel megismertük Őt bölcsnek, hatalmasnak, uralmasnak lenni, azért örömmel engedelmeskedünk Neki. Emek tudatában hálás szívvvel közöljük a kedves testvériséggel, hogy az Evángélium lelki világoságoi, békességei; szeretetet, üdvösséget árasztó fáklójaa kigyulladt Kispeszt város eddig parlagon maradt másik részében is. Istennek kifürkészhetetlen kegyelméből Felső Kispesztnek a Kazinczy-utca 2. sz. alatti házában nyílt meg az új imaházunk január 6. án.

A nevezett nap délutánján 5 órákor volt a mintegy 150 lelket befogadó helyiség innepélyes megnyitása. A bevezető beszédet Sebestyén István, a pestszentlőrinczéli gyülekezet vénye mondotta. Utána Siroki István testvér, a gyülekezet vezetője mondott beszédét Mikeás 7. 18. részéből. Majd a gyülekezetet vénei közül többen, úgyszintén Magyar László vendégtestvér szólaltak föl. Mindannyian a szeretetről, a békességről, a megértésről beszéltek, amelyeknek jelenleg nagy hiányát szenvedjük. Ennekarunk, zenekarunk több számmal működött közre, valamint szép szavakat is hangzottak el.

Az a reménységünk, hogy Istenünk, az örökké tevékenykedő Atya, meg fogja áldani gyülekezetünket és ebbeli fáradozásunk öröme, hasznára fog válni városunk eme részén lakó embereknek. Legyen áldva a drága Jézus szentséges neve örökké.

Gyászjelentések.

Hajdúsámon. „Nekem az Élet Krisztus, a meghalás nyereség.” (Filippi 1, 21.) Ezen örökigazságú és hívő szív számára boldogítólág ható ígék lettek rávése egy kedves hajdúsámsóni, fiatal nőttestvérünk fejfájára, akinek temetése szeptember 13-án d. u. 4 órákor történt.

A temetési szertartást a hatóság közbelépésére a helybeli ref. lelkész végezte. A temetőben búcsúbeszédet is mondott igen szép szavakkal. „pünkösdi módra”. Bizonyára imánkat hall-

gatta meg jó Urunk és Lelkével megérintette.

Csodálatos dolog volt, hogy az összegyűlt nép a szertartás végeztével nem távozott el és így kénytelenek voltunk magunknak bátorságot venni néhány alkalmi ének és rövid búcsúbeszéd elmondására ami nem maradt hatás nélkül. Az Úr aha, hogy elhunyt nővérünkkel dicső országában találkozhasunk!

Hosszúberék. A *környéki* tanyacéltéli esendjében sölétruhás nők és férfiak tartottak a kis falucska temetője felé. Egy testvérnőnk (özv. Lipták Jánosné) holttestét hozták a falusi temetőbe. Hatalmas tömeg várta már a Kispesztől és, Veeséről érkezett hívőket. Nyilvánvalóan kíváncsiak voltak azok temetkezésére. Figyelmesen hallgatták az ígék, melyet először Fábán József kispesti, majd Kalicza Ferenc veesési atyánkfia mondott Isten Lelkének köztöljéig érezve.

Az Úr gyümölcsöztesse ígét a sok parlag-szekebet és vigasztalja meg a szomorúakat.

F. J.

HIT, REMÉNY, SZERETET.

Bús magányom zord éjjelen.

A Golgota útján járom én.

Kereszt tövébe lerokadok

S képpen jölkász-kodok:

„Beteg vagyok, szomjúhozom.

Uram! Hozdál vágyakozom.

Tehezdál édes Jézusom,

Kiben mindenkor megnugszom.”

„Mert Te vagy az, Ki

Hejgettem itad ki

A keserű poharat.

Redd bízom magamat.”

„Acért örök hála Neked,

Ki kegyelmed nem vontad meg.

Neked Jézus, Isten Fia,

Dics, hála és Hallelujah!”

„Létöröd könnyeimet,

Köszösd seibeim.”

Oh a Bárnay drága vére

Bűneim mossa fehérre.

Az Úr nekem jó Barátom,

Örökkévaló Királyom.

Óréd csak Őed hallgatok,

Mert Nála boldog vagyok.

Kinél — bár most érte szenvedek —

Egykor majd megpihenhetek.

Kebelére ráborulok,

S minden könnyet elstrok.

Szentgothárd.

B. J.

Bizonyágtételek

Csodát győztek meg.

Harmadik éjszaka s az anya s zeme még álomra nem zárult le. Hat hónapos, tüdőgyulladásában szenvedő gyermekével járt le s föl a szobában. Lábai megroggytak a kimerüléstől, míg végre hajlandó átadni kicsikéjét az apának. Az apa kemény léptekkel jár föl s alá, karján a már élet-halál között vajúdó gyermek. A férfi arcán sötét ború, lelkében a gondolatok vihára dúl. Vajjon Jézus tehet-e csodát? Azt ludta ugyan, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, de a gyülekezetben arra fanyitaitolt, hogy ma nem várjuk csodákra, az csak alkalmi tényező volt a krisztusi munkában, de ma már nincs szükség csodákra, mivel az Úr adott bölcsességet az orvosoknak bőven. A helyzet kétségbeesítő. A krisztusi ígéreket ismeri, bár Jézus, mint csodát tevő orvos, nyilván még sohasem jelentkezett hívői életében s ha most nem látja meg a csodát mivelő kezét, a kétségbeesés és a kétségek örvénye elragadja őt; talán örökre. Jézus szerelte s e gondolat még borzasztóbbá tette perceit. A gyermek karjai között kinyújtózva, de az élet még benne van. A pokol vív a mennyel: „Keménysd meg szívedet, hogy ne érezz, úgys meghalt már!” Egy másik hang: „Ne féj, Ő ma is ugyanaz! Ne féj, én veled vagyok!” Az erős férfi remegni kezd, lábai felmondják a szolgálatot, az ágyhoz támolyog s ott térdre esve könyörög. Akja remeg, szava érthetetlen a gyötrellem miatt. Győzött az Úr!... A férfi feláll, gyermeke hirtelen fölül karján és az apa szemébe mosolyog, újból elveli magát és elalszik. A szülők egymás nyakába borulva, örömkönyeket sírnak, míg gyermekük édes álomban pihen.

Vasárnap van, az imaház megtelt. Egy férfi megy fel az emelvényre, tekintete örömtől sugárzik s hangosan kiáltja: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!” Bizonyágot tett a

gyógyulásról. Kérte a gyülekezetet, hogy nagyobb bizalmuk legyen Jézusban és betegség esetén adjanak helyet az Urnak, hogy megdicsőíthesse magát közöttük s hogy ne bízzanak mindenekelőtt az emberi segítségben, mert az igazi hívők orvosa Jézus! A nemléteszés moraja vonult át a termen. Egyesek túlnéztek, mások dicsékvőnek bélyegezték. E naptól kezdve egy megértőbb és Krisztushoz közelebb álló hívő csoport után vágyakozott, de nem talált. Évek múlva egy „Apostoli Hit” című lap került kezébe, telve bizonyágtalakkal. Felélezgeti. Hát mégis van nép, ki élvezheti az apostoli kor csodáit? Kiket nem ér hitsorsosaiktól megvetés ha örömmel tesznek bizonyágot Jézus csodás kegyelméről. Nem ismerte még e népet, de e percben lelke velük egybeforr. 1931. aug. 10-én szívvel-lelékkel pünkösdistá lett. Azóta már sokszor tapasztalta a Megváltó csodás hatalmát és gyógyító erejét, amiért áldja is az ő lelke az Urat.

„Jézus enyém, Ő mindenem.”

B. Gy.

Az Úrtól nyert öröm.

Napok óta fekdíttem az ágyban, főfájás győlőrt, orromon véres váladék távozott. Vasárnap az atyafiak meglátogattak súlyos állapotomban s midőn távozni készültek, kértem, hogy imádkozzanak értem, mert én meggyógyulva akarok bemenni az imaterembe. Az istenlisztelel megkezdődött, a kéréseket vitték az Úr elé. Egy testvér fölállt és mondja: „Testvéreim az Urban. mi e helyre örvendezni jöttünk. Lehetséges lesz-e ez akkor, ha a mi atyánkfia e teremtől csak egy közfáltól elválasztva súlyos betegségben fekszik, ha nem tapasztaljuk azt, amit a fogságban lévő Péter imádkozó gyülekezete tapasztalt? Míg ők imádkoztak, az apostol csodásan megszabadult. Hígyjük most mindnyájan, hogy testvérünk is megszabadul e percekben.” Könnyek között hullott tédre a gyülekezet, én pedig már meggyógyulva öltöztem. Mire a második leborulásból fölkeltek, már ott dicsőítet-

tem az imaházban az Urat. Előlént a fájdalom; a teljes meggyógyulást egy tiszta zsebkendő igazolta a gyülekezet előtt. Gyülekezetünk tényleg örvendezni jött össze. Legyen érte áldva az Úr.

B. Gy.

Az Úr Jézusban kegyes Testvérek!

Olvassátok bizonyágtételemet Krisztus rajtam végzett hatalmas munkájáról! 1923-tól, tíz éven át, eleinte néhány, majd mindig többnapos derékfájások lettek úrrá rajtam. Ilyenkor halálsápadtan, fadarabként fekdíttem. Irítozatos kínjaim között fel-felkiáltottam segítségért a jó Istenhez, egyébként pedig már beteőrődtem a látszólagos változathatalanba.

Többek biztatását követve mutattam meg magamat az orvosnak, ami drága és sikertelen próbálkozásnak bizonyult.

A tizenegyedik év elején félretett bibliámat kéretem magamhoz, melyet szerettem, de teljesen nem hittem szavainak. Oda nyílt ki, ahol ez volt írva: „... mint idéllenek nekem is megjelent.” Továbbá: „... háromszor kényörögtem, hogy távozzék el tőlem, de az Úr azt mondta: Elég néked az én kegyelmem!”

Gondoltam, én is kényörögök fájdalomaim megszűnéséért és felkényőrekről erőltetve magamat, sóhajtottam fel az Úrhoz irgalomért. Lelkemben ugyan-

EZ A SZERETET.

*Szeretni Isten-t s embert,
Segíteni a szegényeket
Felruházni a mezteleneket,
Ápolni, gondozni a betegetek:
Ez a szeretet!*

*Köngörögni imában azokért,
A kik gyűlölnék, üldöznek Jézusért;
Nem nézni a magunk hasznát,
Keresni másoknak jóát:
Ez a szeretet!*

*Hisz Isten mily nagy áldozatot tett:
A kik adta értünk, hogy általa éljünk;
S Jézusban is forró szeretet élt és él,
Meri keresztre adta életét értünk,
[bűnösökért:*

Ez a szeretet!

Cegléd. GALIK ILONKA.

azon válasz szavai csengtek, amit Pál kapott. Csakhogy a nagy Orvos megjelent ágyam mellett és ama naptól kezdve ismeretlen előttem a régi fájdalom. Dicsőség és köszönet Jézusnak.

Ámde az évben, mikor gyógyulásom beállott, felszólított az én Megváltóm, hogy legyek hívő. En ezt először a régi kerekék között akartam beéltetni, de éppen ott kaptam olyan szűrőkat, melyek gondolkodóba ejtettek. A jó Istenhez kiáltottam világosságért és a Lélek kijelentése, hogy pünkösdi hívővé kell lennem. Nem is vártam sokáig magamra, még abban a hónapban alámerítkeztem és most epedő szívvel várom a „pünkösdi felavatást”, a drága Lelket.

Mészáros Andrásné,
Tápióság.

Hol találtam segítséget.

Az Istennek hozzáam való nagy kegyelmét dicsőítem, mikor bizonyággal a velem történt gyógyulási esetet közlöm a testvérekkel. Súlyos fejfájásban szenvedtem tíz éven keresztül, melyei első férjem halála miatti gond okozott. Nagy bánatnak adtam a fejemet, annyira, hogy alig láttam. Nincs száma az orvosságoknak, melyeket szedtem. Az orvosok azt mondták, hogy ennek agygyuta lesz a vége. Nincs már orvosság. Ideges voltam; azt sem firtém, hogy szóljanak hozzám. Már csak azt vártam, hogy jöjjön a halál. De szeretett testvéreim, a várt halál helyett jött az én dicső Királyom, a menő Orvos, akit megtaláltam egy kis gyülekezetben. Egyszer elmentem és az elég volt ahhoz, hogy megértsék mindent, hogy az Úr Jézusnak van hatalma nemcsak a betegetek meggyógyítani, hanem még a halottakat is feltámasztani. Dicsőség Nekd, hogy engem is feltámasztott a bűnből és meggyógyított testileg és lelkileg. Halleluja! Meggyógyított és meg is ajándékozott az ő drága Szent lelkével, amiért vágyom Őt hűen szolgálni életem minden napjaiban. Ámen.

Prandóczi Istvánné,
Pesi m., Gyömrő, Tövespuszta.

Értesítés.

Mindazokkal, akik az Isten Gyülekezeti Magyarországi Szövetségéhez tartoznak, valamint az „Apostoli Hit” előfizetőivel közölni tartozunk a következőkkel:

Rároha F. Dezső és neje engedetlen-ségük folytán, melyet úgy a Kelet-európai Misszió Vezetősége, mint a magyarországi Szövetség határozata ellen tanúsították és szakadtak hoztak létre, kívül állnak Szövetségünkön.

Bizottságunk f. év. jan. 18-án megbeszélést tartott Budapesten, ahol a következő prédikátorok közül a következők bejelentették Szövetségünköl való kilépését: Sárkány Ernő Budaúhadház, Sárkány Zoltán Kaposvár, Sárkány Győző Miskolc, Horváth Pál Rákosszentlőrinc, Varga József Kispeszt.

Szövetségünk mellett foglaltak álláspontot a következők: Kovács István Kiskőrös, Nagy Ferenc Békés, Tolnai Gábor Kjszácsa, Bors Lajos Gerjen, Kurgyis János Tápósiútly, Kalinásák Mihály, Szűcs József Pestszenterzsébet, Sebestyén István Pestszenterzsébet, Bernhardt Gyula Kunszentmiklós, Tomi József Budapest, Siroki István Kispeszt. Távolettük miatt nem nyilatkoztak meg: Lakos József Cegléd, Beckert Ádám Bonyhád.

Tekintettel, hogy Varga József, a kispeszt gyülekezet vénje, a Szövetség alcsnöke, az „Apostoli Hit” segédzerleztője, valamint úgy annak, mint az Otthonnak pénztárosa szintén kilépett Szövetségünköl, leszámoltattuk őt úgy az „Apostoli Hit”, mint az Otthon részéről és új pénztárost választottunk Sebestyén István személyében. E napról kezdve tehát minden küldemény, akár a lapra szóló előfizetések, adományok, vagy az Otthon részére szánt pénz és egyéb küldemények *Sebestyén István testvér címére* küldendők: *Pestszenterzsébei, Almos uca 62. szám.* Központi küldemények szintén az ő címére irányítandók. Ellenben szövetségi és a lappal kapcsolatos levelek, kéziratok *Siroki István címére, Kispeszt, Rózsau. 62.*

A Szeretothont február 1-től áthelyeztük *Brandtner Pál uca 3. alól, Pestszenterzsébet, Rákóczi-út 14. szám* alá, Tomi József tv. kibérelt házába, ki viszont Budapesten bérelt lakást, ahol a legközelebbi lapban már pontosan megjelölt címen lesz a szerkesztőségi és titkári munkahely is és ahová bármilyen ügyben küldött leveleket

kérjük irányítani. (Míg ezt közölhetjük, addig a fentebbi címre.)

Legközelebbi lapunkban már mellékelünk befizetőlapokat, amelyeket igénybevéve, olcsóbbá és könnyebbé tehetjük az előfizetések küldését és a pénz kezelését.

A jövőben semmiféle pénzt vagy levelet ne küldjünk más címre, csak amelyeket fentebb közöltünk.

Közösségünköl kivált testvéreinköl nincs jogunk több véleményét mondani, mint tettük, mindenesetre szívünk fájdalommal kell szemlélni az engedetlenség gyümölcsét. Viszont még erősebb elhatározás született meg bennünk az őszintább együttműködésre azokkal, akik testvéri jobbjukat nem szakították ki a miénkböl.

Testvéri szeretettel: *a Bizottság.*

Szerkesztői üzenetek

Tudatjuk továbbá, hogy a tervezett zenetanfolyam kevés jelentkező miatt elmaradt. A 15.— P részvételi díjba az elclártást is beleértettük. — **A verserkönyv** részére már érkezett ugyan egy kis anyag, de nem kielégítő az érdeklődés. — **Tekintve** lapunk olcsó előfizetési árát és kedvező feltételeit, kérjük a prédikátorokat, hassanak oda, hogy minden család járasson legalább egy lapot, hogy ezáltal is missziói tevékenységet fejtsenek ki. Ajánlatos gyülekezetenként egy lapkezelőt választani, akinek gondja az előfizetéseket összegyűjteni, elküldeni, mindenről pontos jegyzeteket véve.

Felhívás.

Az Úr nevében kérem mindazon testvéreimet, akik e sorokat olvassák, segítsenek imádkozni a mi Istenünkhez gyógyulásomért. Már 1933 november 13. óta nem tudok járni; csak ülök és fekszem. Szívem fájdalmát leírni nem tudom: 35 éves vagyok, feleségem és két gyermekem van, akiknek még gondozásra van szükségük. Egyben biznyságot leszek, hogy már két alkalommal imaközben tudtam járni. Akkor érzett boldogságom leírhatatlan.

Megújítva kérésemet, imáikkal segíteni kész testvéreim vegyék szívükre nyomorúságomat, amelyen csak Jézus könnyítethet.

Szeretettel: *Pár Lajos, Pestszenterzsébet, Pacsirtau. 77.*

Előfizetések

(1934 decemberben.)

Kispeszt: Stébel Zsuzsanna, Szögi Antalné 3.—3.—, Gudrica Anna 1.—; *Budapest:* Stahl Erzsébet 3.—, Mérics Sándor 1.50, Balázs Judit 0.50, Pinlér Kálmán 1.70; *Lajosmizse:* Böszö József 1.—; *Csetény:* Tóth István, Jakab Józsefné, Hege Mihály, Nagy Sándorné 1.50—1.50; *Mezőberény:* Kovács Lajos 1.—; *Bonyhád:* Pavlik Ferenc 7.—; *Nagymanyók:* Scholez Vilmos 2.90; *Vecses:* Sztajkovics Sándor 1.50; *Tápszentmiklós:* Pinlér Imre 2.90; *Kányu:* Takács Miklós 3.—; *Tamási:* Nyírő István 3.30; *Nagycsokly:* Szemesi Lajos 3.90; *Sikátor:* Varga József, Varga Gyula 3.33—3.33; *Tiszakanyár:* Borok János, Kanyári László, Borok Miklós, Tóth Balázs, Balla József 1.50—1.50; *Szötögyörök:* Köröendi Lajosné 2.90; *Nagykőrös:* Papp Ambrus 4.—; *Somogyvár:* Buchernauer Jánosné 3.—; *Nagykálló:* Bazsella Mihály 1.70; (Csehszlovákia) *Hái:* Komár Gyula, Kalász István 3.—3.—, Haudermarski György 1.50; *Jablonec:* Jakab János, Icsó András 3.—; (Románia) *Cserni György* 2.—; *7.—, Fehér József, Dézsi János* 6.—6.—, *Juhász György* (8 drb lapért) 25.86, *Deák Sándor* 9.—; (Amerikából) *Youngstown:* Sanyi Sándor 9.90; *Detreit:* Kiss Sándor előfizetése 3.30, lapterjesztésre 26.70; *Norfolk:* Hocheber Mária 3.30, *Akron:* Holló Péter 6.64, *Orosz János, Német Ella, Szabó Károly* 3.32—3.32; *Chicago:* Buchernauer János 4.90; *Cleveland* (Ohio) *Panda János* 3.30; (Canada) *Prince A. Saska:* Kulín József, Boeska Sándor 3.33—3.33; *Leak Sask:* Valuch Pál (1934—1935) 9.14 pengő.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 čk., Magyarországon 3 P.
Előfizetések, adományok az alábbi pontos címre küldendők: Sebestyén István, Pestszenterzsébet, Almos-u. 62.

Felölés szerkesztő és kiadó:

Siroki István.

Kiadja: az Isten Gyülekezetei Szövetsége Magyarországon.
Kispeszt, Rózsau. 62.

673 Bethánia-nyomda,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felölés vezetö: Horváth János